
Gellén-Miklós Gábor

SZABADULÁSI KÍSÉRLET

Úgy kellene végeznem magammal,
ahogy menekülök önmagam elől,
nem szembesülni ezzel az „egy-darabbal”,
hanem ha bukik, több darabra dől,
és szilánkos képe már mást vetít
vissza, az alanyból tárgy lesz, így tapintható,
bejárhatnám kopár vagy nem kopár hegyeit,
magától vinne (de merre?) ez a negatív kaptató,
látнам, de csak törött tükörből,
jelenléttelenségem ritkás kódén át,
ahogy szabadulok végre az énkörömből,
elhagyva ittlétem szakadékát.

ÁRAM FOLYT

És tényleg eljött villanyt szerelni,
hogy összecsomózzon színes drótokat,
a „szigszalagozás” is simán ment,
áram folyt, ahogy még soha.
Égett a lámpa, és működött a hőszugárzó,
bár nem fáztunk, ingujjban nyomogattam
a villanykapcsolót, élveztem, hogy dönthetek:
fel vagy le. Beleszólhattam a kapcsolatba.
Azt nem sejtettem, hogy földelni is kell,
ez mellbe vágott, én magasan, fent szeretem vezetni a dolgaim,
de végül mégis beláttam: valahogy muszáj megszabadulni
az ártó feszültségektől, szorongásoktól.